
НОВА
1934
1. 12.
ХАТА

„НОВА ХАТА“

ЖУРНАЛ ДЛЯ ПЛЕКАННЯ ДОМАШНЬОЇ КУЛЬТУРИ.

Виходить двічи в місяць.

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ:

ЛЬВІВ, РИНОК 39. I. п.

Телефон: 85-83 Число конта П.К.О. 405361

Річна передплата .... 16.00 зол.
Піврічна передплата .... 8.50 „
Чвертьрічна передплата ...... 4.50 „
Ціна поодинокого числа: 80 сот.

Річна передплата в Америці й Канаді .... 3 дол.
Річна передплата в Чехословаччині .... 60 Кч.
В Румунії: річна передплата 400 леїв, піврічна 210 леїв, чвертьрічна 120 леїв, поодиноке число 40 леїв.

З Америки й Канади приймає передплату за часопис: Заступництво „Nowa Chata“, Philadelphia Pa, 1134 Atwood Road.

В Румунії приймають передплату за „Нову Хату“: Dmytro Herodot, Bucarest IV. str. Delea Veche 45.

Пренумерата є платна з гори; післяплатникам числиться передплату так, якби була плачена квартально. Хто не повідомить адміністрації писемно про те, що не бажає вже передплачувати, числиться далі передплатником. Зворот числа поштою ще не є виповідженням пренумерати.

Рекламації треба вносити за посередництвом місцевого поштового уряду, коли число не наспіло до 10-го кожного місяця на місце призначення. Рекламацій надісланих прямо, або в пізнішому речинці Адміністрація не бере під розвагу.

ЛИСТУВАННЯ РЕДАКЦІЇ.

Марія Омельченко, Югославія. Прохаємо подати нам свою теперішню адресу.

Богдан Заклинський, Пяткова. За світлини щиро дякуємо. Незабаром використаємо їх і повернемо. Придадуться нам до анкети про полтавське вбрання.

З. Мірна, Прага. Помилку справили в ч. 11.

Ярослав Коваль, Цінева. Часопис висилаємо. У нас є тільки одна з виставки — світлина „Ластівки на дротах“.

Володимир Січинський, Прага. Листа з рисунками одержали. Кліші вже вислали на празьку адресу.

Др. Зоя Плітас, Подебради. За відомості дякуємо.

*

ЛИСТУВАННЯ АДМІНІСТРАЦІЇ.

Софія Ґрещук, Саскатун. Передплату (2 дол.), висланy в лютому ц. р. ми одержали. Заплачено до кінця 1934. р.

ВІД АДМІНІСТРАЦІЇ.

До першого грудневого числа долучуємо складанки П.К.О. з проханням вирівнати залеглість до кінця року. Звертаємо увагу всіх наших передплатниць на змінений вигляд числа (двотижневик), що приходить вже в грудні за ту саму ціну. Кошти видання збільшилися, отже кредитувати числа не можемо.

Передплатницям з Румунії звертаємо увагу на те, що рекламації треба вносити до кінця того самого місяця, коли число не дійде на місце призначення. Пізніших рекламацій не можемо брати під увагу.

Так само пригадуємо про відновлення передплати на 1935 рік. Прохаємо зголошуватися в Румунії у Дм. Геродота, Букурешти, стр. Делеа Веке 45. Річна передплата виносить 400 леїв, піврічна 210 леїв, поодиноке число коштує 25 леїв.

ЗАГРАНИЧНЕ ЛЬОСУВАННЯ

відбудеться дня 10. грудня перед заграничною комісією. Виграні розсилаємо сейчас.

Додатково втягнули ми до списку учасниць ще слідуючих передплатниць:

Канада: Олена Стратичук, Гаффорд; Укр. Жін. Т-во, Форт Віліем; Марійка Потоцька, Вінніпеґ.

Сполучені Держави Америки: Ольга Березюк, Бефело; Текля Тягнибік, Шікаґо; Катерина Доманчук, Шікаґо.

Румунія: Евгенія Дамян, Бурдужени; Т-во „Чорноморе“, Чернівці; Ольга Онуфрак, Чернівці.

Чехословаччина: Стефанія Охримович, Мукачів.

НОВА ХАТА

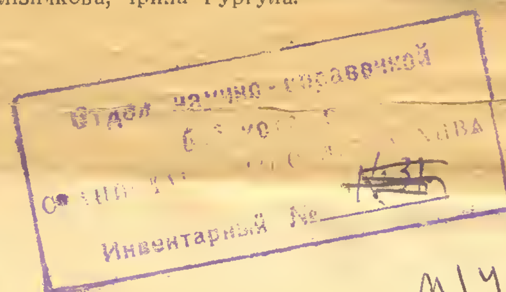
ЖУРНАЛ ДЛЯ ПЛЕКАННЯ ДОМАШНЬОЇ КУЛЬТУРИ

РІК X. ГРУДЕНЬ 1934. Ч. 12.

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕҐІЯ „НОВОЇ ХАТИ".

Зліва до права: пп. Марія Громницька, Евгенія Вербицька, Константина Малицька, Стефанія Савицька, Лідія Бурачинська, Ірина Бонковська, Олена Залізнякова, Ірина Гургула.

УПРАВА КООП. „УКР. НАР. МИСТЕЦТВО".
Директор-справник Ірина Макух-Павликовська
та інж. Стефанія Чижович.

НОВИЙ ЕТАП

Вже десять літ, — чи справді?

Як цей час скоро біжить, — і не оглянешся, що стільки літ минуло — від першого почину, від перших кроків —

Чи тямите цю зворушливу хвилю, коли ми побачили перше „зломане" число „Нової Хати" в друкарні?

Чи думали ми тоді, скільки клопотів і труднощів доведеться стрічати на дорозі видавництва журналу та розбудови кооперативи „Українське Народне Мистецтво"?

А скільки радощів та гордої втіхи довелось пережити на протязі цих років, — що розпочате діло не кинули серед дороги, та не зневірились у свої сили при перших перепонах та дрібних невдачах; що видержали всі удари — тяжких часів, грошевої крізи, й інших, — які сталили нашу витревалість і здорову амбіцію.

І линуть у думках спомини з цих часів — — перші сходини редакційної колеґії, — переважно самі молоді дівчата, без досвіду й практики, тільки з великим завзяттям і запалом для задуманого діла, — гарячкове шукання за співробітницями та проводом зрілої, обзнайомленої з ділом людини.

Пані Олена Кисілевська ще перед війною робила спроби видавати журнал, з такою менш-більш плятформою, як „Нова Хата", хоч у меншім обємі, і не самостійно, а при „Ділі"; — отож до неї звернулися дівчата по допомогу й провід у видавництві. Та на жаль віддалення побуту п. Кисілевської показалося за утяжливе, що удержати відповідний контакт із провідницею редакції; тому зараз у перших місяцях відпала ця концепція, а у висліді співпраці зродилася у п. Кисілевської думка заснувати популярний часопис для селянського жіноцтва „Жіночу Долю", яка й появилася небавом на провінції.

Правним власником видавництва стала кооператива „Українське Народне Мистецтво", заснована два роки вчасніше, яка в наслідок тодішньої девальвації польських марок не вспіла розвинути своєї діяльности. А тепер при помочі журналу „Нова Хата" могла переводити в життя своє завдання, — пропаґанду народнього мистецтва.

А потім — виробництво вишивок, та їх продажа. Перший раз стрінулася широка публика із виробництвом „Укр. Нар. Мистецтва" на краєвій виставці в Стрию в 1926. р., де виставлено перші експонати власної продукції. Вони були найбільшою окрасою виставки, та здобули собі загальне признання та заінтересування.

Виставка в Стрию дала товчок до розбудови кооперативи в напрямі розвинення продукції вишивок та поширення видавництва.

Вслід за цим повстав склеп у Львові, який став живою реклямою підприємства, а в ділянці видавництва колірові таблиці взорів, а потім картки.

Рівночасно уладжувані виставки в краю і за кордоном, дали нагоду познайомити все нові й дальші круги людей з нашим виробництвом, та поширити ринок збуту.

Шікаґівська виставка була одним з чергових етапів праць кооперативи, яка дала змогу видержати

крізу останнього заломання долярової валюти, з якої кооператива вийшла побідною рукою.

Варшавська виставка натомість у своїм кінцевім висліді поставила до нас домагання відкрити в Варшаві постійний сальон-виставу, щоби заспокоїти на місці голод чужинців за східно-галицькою „екзотикою".

Останній етап в десятиліття праці, — це поширення журналу „Нова Хата" на двотижневик.

Видаючи місячник, і побільшуючи його з року на рік додатковими сторінками, ми були свідомі цього, що це за рідкий гість в гостинних хатах наших читачок. Що для удержання тісного контакту, щоби стати направду необхідним приятелем дому, треба частіше зявлятися в гостинних його мурах. І на цей крок ми рішилися тепер по десяти роках видавництва.

Рішилися в твердій вірі, що всі наші прихильники й читачі, які через повний десяток літ піддержували наше підприємство морально і матеріяльно, користувалися його працею, виданнями й продукціями, в однаковій мірі або й подвоєній вийдуть на зустріч цим змаганням і піддержать їх розвій.

Наше підприємство як громадянська установа (в кооперативній формі) мусить здавати звіт із своєї праці й змагань перед своїми членами й заінтересованими. Робить це формально на щорічних Загальних Зборах, а сьогодня в десятиліття діяльности, ділиться із своїми читачами та прихильниками — підсумками досягнень у поставленому завданню.

Та не лише підсумками.

Переходячи по черзі всі етапи розвою кооперативи, хочемо також звернути увагу читачів журналу, членів кооперативи, та всіх прихильників на справи, які є підставою розвою кооперативи, а саме її членство.

Члени У.Н.М. два рази за час існування кооперативи займали виняткове становище відносно висоти уділів, які становлять матеріяльну підставу підприємства. Ухвалюючи два рази на Загальних Зборах підвишку уділів, бажали тим задокументувати, що одобрюють працю Управи й Надзірної Ради, та бажають із своєї сторони причинитися до розвою кооперативи. Багато членів зложило більше як по одному уділові, даючи вислів своєї прихильности й заінтересування для підприємства.

Тепер знов є момент, що вимагає більшого напруження сил, щоб вивязатися якслід із намірених завдань.

Пройдений шлях десятиліття і видержаний пост свідчить про правильність і дійсну потребу існування цього роду установи.

Сьогодня треба поглибити існуючі аґенди підприємства, та розвинути нові, які так настирливо очікують своєї черги.

І в такий момент ми числимо напевно на давніх і нових членів, які видатною моральною піддержкою й матеріяльною підмогою у формі нових уділів дадуть нам змогу з успіхом перейти новий етап.

Стефанія Савицька.

НАДЗІРНА РАДА КООП. „У. Н. М.":
Зліва до права: пп. Марія Мельник, секретарка, Неоніля Терлецька, заст. голови, Олена Кульчицька, Ірина Бонковська, голова, Анна Палій, Стефанія Монцібович, Стефанія Савицька.

ЯКА ВАША ДУМКА?

У десяті роковини нашого журналу звернулися ми з запитами до цілого ряду осіб, щоби почути їхню думку про „Нову Хату“. Відповіді напливали — від мужчин і жінок, від передплатниць та фахівців, що їх ділянку обговорює „Нова Хата“. Нижче поміщуємо перші з них. Побіч щирої думки даємо місце також побажанням на майбутнє.

С. Северина ЧСВВ, Львів.

Повага і глибина журналу лежить саме в плеканні домашньої культури на народніх мистецьких зразках.

З огляду на недостачу етноґрафічних публікацій, „Нова Хата“ своїми етноґрафічними статтями, хочаб не науково писаними, може послужити матеріялом для наукових дослідів, бо статті є писані вірно очевидцями або людьми, що постійно живуть на селі.

Оригінальність журналу та зацікавлення ним чужинцями лежить головно в його етноґрафічній частині. Подаючи огляди української вишивки, одежі, писанки, вишиванки і т. д. з ілюстраціями, дає щось нового, особливого й питомого для даного народу. Тому, на мою думку, журнал повинен старанно плекати етноґрафічну частину, бо в цьому лежить його повага й небуденне значіння.

Велике оживлення справляють анкети. Варто було би на зразок анкети про народній одяг, перепровадити анкету про хатні прикраси та обряди й звичаї, звязані з прикрашуванням хати. Цікавою також була би анкета про танки, що тісно вяжуться і доповнювалиб анкету про одяг. Особисто вітаючи все етноґрафічні статті з признанням, — завдячую „Новій Хаті“ мій контакт з Буковиною. Перша „Нова Хата“ звернула мою увагу на красу буковинських вишивок і це спонукало мене зорґанізувати спеціяльний буковинський відділ, що становить нині значну частину моеї етноґрафічної збірки.

Др. Михайло Рудницький, Львів.

Питаєте, чи читаю „Нову Хату“? Очевидно. Найбільше цікавлять мене — примхи жіночої моди.

Яка моя думка про літературну частину? Вона добра, дбайливо підібрана. Одначе її недостачою є — анонімні жіночі статті. Чому така пересадна скромність?

Що я хотів би бачити в ній нового? Повторюю, більше жіночих пер (не на капелюхах), а в літературі.

„НОВА ХАТА“ В КАРИКАТУРІ:

Як виглядатиме
українська жінка після рецепти „Нової Хати“.
(„Зиз“, ч. 17 з 1925 р.).

Натолка Балицька, Густ, Закарпаття.

Анкета мене дуже втішила; але чому Ви саме звернулися до мене? Я не належу до видатних Ваших читачок, а коли Вам саме залежить на думці „одної з багатьох“, то не знаю, чи моя думка буде така характеристична.

Люблю „Нову Хату“. Радію кожним числом її, а коли спізниться, очікую нетерпеливо. Що мені в ній найбільше подобається? Статті про визначні жінки, наші й чужі та відділ ручних робіт, хоч я сама майже ніколи не вишиваю (не маю часу). Мені подобається примінення наших узорів, люблю їх збирати та комплетувати.

Як у нас на Закарпатті відносяться до „Нової Хати“, тяжко сказати. На це треба би мати більше часу, щоби порозумітися з читачками з інших міст. На загал знаю, що найбільше подобається тут відділ ручних робіт, бо наші жінки дуже люблять вишивати.

І ще одно: дуже добрі є в часописах порадники. Знаю, що „Нова Хата“ їх має кілька, але мені здається, що це все ще за мало. Окрім практичних порад добре було би подавати також поради в ріжних життевих ситуаціях, бо це має вартість не тільки для людини, що питає, але й для всіх читачок. Так само придавсяб порадник, як влаштувати помешкання в українському стилю. Знаю молоде подружжя, що уладжує свою хату і не знає звідки зачати.

Питаєте, що хотілаб я поширити в „Новій Хаті“? Мені здається, що відділ літературний за скупий. Варто би давати легкі, не надто довгі річи, свої й перекладні, що рішали би ріжні питання жіночого життя. Наприклад, відношення жінки до мужчини, жінки до дитини. Добра була би також повість, недовга, але вартісна, й актуальна. Знаю, що це жінки дуже радо читають і на те купують чужі часописи.

Але ще раз повторюю, що дуже люблю „Нову Хату“. Тішить мене, що наші жінки видають вартісний журнал. Хочеться, щоби наша жінка була не лише гарною цяцькою, але рівноправним самостійним товаришем у праці. Чим більше жінка інтеліґентна, очитана, свобідна від пересудів, без непотрібної мягкости, тим краще для народу, а для нас особливо.

„НОВА ХАТА“

Український громадянин: Пані, що ви робите?!
Павликовська: Розбиваю Союз Українок.
Укр. громадянин: Бійтеся Бога! Та чого?
Павликовська: Бо я зла на Мілену...
(„Зиз“, ч. 12 з 1930 р.).

Др. Філярет Колесса, Львів.

Журнал „Нова Хата“, звертаючи пильну увагу на українське народне мистецтво добрими інформаціями й спеціяльними статтями з того обсягу та фаховими оцінками етноґрафічних виставок, сповняє серед нашого громадянства дуже важну культурну місію через те, що [1]) розбуджує й поширює замилування до українського народнього мистецтва й пропаґує плекання мистецького домашнього промислу. Змагає до зорґанізування праці в цьому напрямку з дальшою метою: щоби спричинити оживлення, навіть відродження нанародного мистецтва, у ріжних галузях домашнього промислу; щоби тим способом виперти чужу фабричну тандиту

і створити нові варстати праці для наших селян, ремісників, техніків; щоби використовуванням народніх взірців у прикладному мистецтві серед широких кругів нашого громадянства піднести естетичний рівень у вигляді домашньої обстанови, надаючи її притім український народній характер.

2) „Нова Хата" призбирує цінний, багато ілюстрований етнографічний матеріял, який може придатися для наукового досліду, так дуже потрібного у занедбуваній досі ділянці українського народнього мистецтва та його тисячелітньої історії; таким способом до наукової праці в цьому напрямку цей журнал дає добрий почин.

3) Усім тим „Нова Хата" іде назустріч кличам, що особливо в повоєнній добі голосно розлягаються в Західній Европі: змагання до всестороннього пізнання й відродження старого народнього мистецтва. Воно й виявилося в утвореньім при Союзі Народів окремім „Мімнароднім Інституті Духової Співпраці" (Institut Intetnational de Coopération Intelectuelle) в Парижі, й орґанізуванні конґресів людового мистецтва (перший у Празі 1928 р., другий в Антверпені й Ліежі 1930 р.), у яких брали участь із рефератами також делеґати „Наукового Товариства ім. Шевченка" і „Національного Музею".

Колиж західньо-европейські народи почувають потребу оживлення свого народнього мистецтва, яке у них майже заниділо під натиском новітньої міжнародньої культури, — то наскільки актуальнішим являється це змагання на українському ґрунті, де ріжні галузі нашої стародавньої, дуже багатої й оригінальної культури, так матеріяльної як і духової, зберігають і досі свою повну живучість.

Оттак піклуючись народнім мистецтвом, „Нова Хата" заслугує на те, щоби нею заінтересувалися широкі круги нашого громадянства, щоби біля цього видавництва згуртувалися прихильники українського народнього мистецтва й помогли переводити в життя ідеї, пропаґовані „Новою Хатою".

Побажатиб тільки, щоби „Нова Хата" побіч етнографічних матеріялів містила більше популярно-наукових розвідок, які систематично освітлювалиб ріжні ділянки українського народнього мистецтва. Добре булоб, якби „Нова Хата" давала місце також статтям із обсягу української народньої поезії й особливо музики, щоби таким способом обняти цілість і сукупність мистецьких досягнень українського люду.

До ілюстрацій і евентуально до нотних прикладів радив би я додавати бодай пояснення, коли не коротенькі інформативні статті, в чужих мовах, щоби й чужинців заінтересувати творами українського народнього мистецтва, поезії й музики.

„НОВА ХАТА" В КАРИКАТУРІ.

З пресового ярмарку.

(„Комар", ч. 17 з 1934 р.).

В КАРИКАТУРІ.

Український громадянин: Що ви робите, пані?
Мілена: Валю „Нову Хату"!
Укр. громадянин: Що вам сталося? Чому?
Мілена: Бо я зла на Павликовську...

(„Зиз", ч. 12 з 1930 р.).

ПЕРЕГЛЯД ЖІНОЧОЇ ПРАЦІ.

КОСМЕТИКА

Це звання вже оклепане! чую нераз. Стільки тих косметичок намножилося!

Але все ще за мало. Доказом цього нехай буде те, що в кожному місті й містечку стільки чужих косметичних сил користає з нашої клієнтелі. А купелеві місцевости! Ті ж разураз вимагають зручних масажисток. Все ще нема поміж ними українок, навіть у незначному відсотку.

Одначе не треба думати, що це звання легке. Час вишколу щоправда недовгий (пересічний косметичний курс триває пів року), але зате звання косметички вимагає великої й доброї практики. Щойно відбувши одно- чи дворічну практику в доброму косметичному заведенні (ця практика може бути вже платною, з огляду на попередній вишкіл косметички) можна відважитися на самостійне підприємство.

Підчас практики може косметичка навчитися примінювати своє знання, обходитися з клієнтелею і вести підприємство (реклама, ціни і т. д.).

Косметичну школу маємо свою власну. Орґанізаторкою її є Стефанія Гаврисевич, власниця кабінету Distinction. Виклади провадить спеціяліст дерматольоґ д-р Евген Дурделло. Програма курсів обхоплює відділ теоретичний, а саме

Адреса цієї школи: Львів, ул. Коперника 42а. Оплата за курс виносить 300.— зол., вписове 25.— зол., платні згори.

СТ. ГАВРИСЕВИЧ,
власниця кабінету Distinction.

КОСМЕТИЧНИЙ ПОРАДНИК.

Гуцулка: Причини випадання волосся ріжні, а саме: хороба шкіри, загальне ослаблення, недокровність, гарячковий стан і т. д.

Одначе найчастіша причина це лойоток голови. Лойові залози виділюють за багато товщу, розростаються і здержують розріст мішочка волосового. Волос стає крухий, нидіє й випадає.

Лікувати це можна в ріжний спосіб. В першу чергу треба зміцнити почву волосову, себто шкіру на голові, масажем. Масаж збільшує доплив крови до шкіри і витискає з залозів товщ.

Дальше миття голови. Не треба думати, що часте миття голови запобігає затовщенні. Мити треба що 14 днів евкалічним милом, але теж не постійно, щоби надто не висушувати шкіри.

ВЕЧІР НАРОДНЬОЇ НОШІ

Нарешті раз показ народньої ноші! А не тільки описи й світлини!

Знаємо, що жива дійсність ділає зовсім інакше, як слово або образ. Окрім форми говорить також краска. Уявім собі цілу салю пестрих народніх одягів, просто зі села взятих. Чи не буде мерехтіти в очах?

І побачимо нарешті на власні очи імпозантний стрій угнівських міщанок. Виступить бойкиня з Тяпча, лемкиня з Висової. Близька Радехівщина й Яворівщина пришлють своїх відпоручниць. Може й яка гуцулка приїде? Поділля вже зголосилося: прекрасні борщівські строї. Але найцікавіші для нас, бо невідомі, волинянка й поліщучка виведуть первісні краски свого одягу.

Поруч людового вбрання — історичне. Величавий стрій шляхтянки, зладжений після мистецького проєкту. Ягілка виведена в старословянських строях. Стилізоване полтавське вбрання.

Побіч первісних людових строїв побачимо і своє історичне вбрання й вдатну стилізацію. Навчимося їх розріжнювати.

Тому приїзжаймо! Позичаймо в селі цікаві строї (а коли нема, пошукаймо по скринях), і перекиньмося на один вечір у лемківську чи подільську молодицю. Треба щоби наше рідне село було заступлене, щоби одержало нагороду! Цеж наш обовязок!

Проєкт строю для старовинної ягілки, що вивела О. Суховерська на вечорі народньої ноші, 4. грудня ц. р. Проєкт роботи С. Гординського.

Женева. Вже другий рік виходить у Женеві часопис „Л'аппель каталян", на двох мовах, каталянській і французькій. Заснований для пропаґанди каталянської справи, стане мабуть тепер центром каталянської еміґрації. Бо Каталонія, хоч здобула в новій еспанській републиці автономію, стратила її підчас останніх еспанських заворушень. Видатні каталянські діячі повтікали заграницю, або сидять у тюрмі. Каталянський національний рух розгромлено.

В цьомуж часописі переводить анальоґію поміж Україною й Каталонією наша співробітниця Ганна Чикаленко. В ч. 9 появилася її стаття п. н. „Віктор Каталя — очима українки". Віктор Каталя, це талановита каталянська письменниця, що створила свою школу в літературі. Г. Чикаленко порівнує її з Марко Вовчок завдяки спільним заінтересуванням; обі письменниці описували село з його мешканцями.

Прага. З Праги дійшла вістка, що Т-во Письменників і Журналістів відсвяткувало шістьдесятьліття свого члена, п. Марії Омельченко.

П. Марія Омельченко родом із Кубані. Працювала спершу як учителька народніх шкіл, а пізніше, докінчивши в Петербурзі університет, засновує жіночий семинар у місті Анані. Працює тут як педаґоґ та бере живу участь у громадській роботі. Підчас революції стає інструкторкою соціяльної опіки. На еміґрації студіює також соціяльну опіку, яка в Чехословаччині добре поставлена.

Але найбільші її заслуги на видавничому полі. Заходами п. Омельченко засновано видавництво „Ческо-укр. книжка", яке видало вже ряд книжок її пера. Найзамітнішою з них це біоґрафія Т. Ґ. Масарика, цінний вклад у нашу літературу. В останньому часі М. Омельченко почала видавати журнал „La femme slave" (вийшли вже два числа), що має дати перегляд жіночого руху серед словян.

Марія Омельченко — наша довголітня співробітниця. В далеку Югославію, де вона тепер перебуває, шлемо їй побажання всего добра та щирий привіт.

Львів. 2., 3. і 4. листопада відбувся у Львові ювилейний зїзд Марійських Дружин, які закінчили своє тридцятьліття. Зїзд відкрито промовою предсідниці, п. Ольки Бачинської, яка зясувала коротко перебіг праці товариства та висказала побажання на

АКОРДИ

В театральній салі Ріжнородностей відіграно комедію Меріям Лужницького „Акорди". Музичну оправу дав цій штуці В. Балтарович. Постановкою пеcи зайнявся Сорока, її виконанням „Експериментальна сценка Богеми".

Лужницький новатор. Він іде вперід, бо відчуває непереможну потребу — дати щось нового. Він ставить вперше на нашу сцену тип інтелектуаліста. Дає нам уперше комедію з середовища інтеліґентів, і то гру на чотири особи, якої ще в нас дотепер не було. Музичні комедії (Лужницького—Балтаровича) „Жабуриння" і „Подружжя в двох мешканнях" були вдалі спроби внести модерного духу в наше театральне життя. Однак „Акорди" стоять куда вище від згаданих комедій. Коли ці пеcи дали тільки наче легкі насмішки над життям, „Акорди" дають життя саме. Дають світогляд, показують наставлення автора до життєвих проблєм, порушують фільософічні питання. Фільософія Лужницького не тяжить на душі, не лишає осаду гіркости на дні. Вона відпружує перевтомлені нерви і позволяє нам з правдивим вдоволенням знаходити себе самих на сцені.

Завдання створити таку гру зовсім із себе, творити самому традицію, було надзвичайно важке. На перший погляд можнаб закидувати „Акордам" брак акції. Але хто вжиється глибше в атмосферу пеcи, скоро ствердить, що ця недостача тільки позірна. В дійсності акція є. Тільки йде вона з глибини душі до нас, із тонкости настрою, з змістовних діяльоґів, з того всего невловимого, яке звемо — атмосферою. Лужницький свідомо збудував свою комедію всупереч давніх засад театральних штук. Він не накидує своїй комедії пятна подій, навпаки вміє незначним подіям надати пятна глибокого переживання, завязати конфлікти, розвязати їх — держати нас весь час у напруженні, хоча властиво на сцені нічогісько не діється. Символ грає в „Акордах" неабияку ролю. До символів тих можна зачислити музику, світляні ефекти, повторення подібних настроїв у ріжних фазах життя. (Кінцева сцена в першім акті — Наті—Влодко. Сцена в третьому акті Наті—Только). Те все діється при тій самій лямпі, яка теж має особливе значіння. І не лиш одну новість впровадив Лужницький на нашу сцену. Він зірвав із традицією чорних характеорів. Дав самі позитивні — життєрадісні типи.

Погідність відчувань в „Акордах", хотіння автора дати нам щось нового, доброго, позитивного, зєднало йому відразу повні симпатії публики. І те, що публика зрозуміла і відчула це, нехай буде Лужницькому найліпшим доказом, що пеcа його добра і життєздатна.

Артисти взялися за важке завдання створити чотири рівнорядні типи із гарним запалом. Шкодило виконанні те, що немає в нас традиції сальонових штук і акторам теж треба було братись за зовсім нове. Одначе гра мала добре темпо, характери були на загал добре підкреслені, режисерія була справна. Правдивий відтворець характерних роль Ольський давав сильну креацію, творив знамениту маску бактеріольоґа Толька. Сорока знов перевищав себе самого. Умів грати природно і віддати в типі професора — людину. Свірська витримувала із шармом те, що її всі любили, була елеґантною дамою, люблячою жінкою і вміла з захопленням вислухувати монольоґи Влодка і Толька. Найслабший вийшов Тарнавський в ролі музика — він вніс багато неприродньої штучности, і не давав Свірській можности показати повне своє вміння. Мельодийною музикою Балтаровича, тонко достроєною до характеру твору, почималися „Акорди", такою ї кінчилися. Прольоґ відспівала Свірська чисто, звучно, із відчуттям, хотяй дещо стремовано. Епільоґ вийшов дуже милозвучно і свобідно. Треба зазначити, що голосова партія трудна, бо написана надто високо.

М. Свірська в ролі Наті в „Акордах".

Публика витала автора й артистів. Автор — чи се не тема до нової комедії життя!? — вилізав із суфлєрської будки.

Меля Нижанківська.

майбутнє. Зїзд поблагословив о. епископ Іван Бучко. Слідували привіти від наших жіночих установ та Марійських товариств із краю .Замітне те, що й Волинь прислала відпоручницю, п. Тишецьку з Ковля. Її привіт прийняли учасниці рясними оплесками.

Черговий день зїзду був присвячений рефератам. Незвичайно цікавий був плян орґанізації й виховання молоді, начеркнутий Марією Янович у рефераті „Марійська Дружина і виховання молоді". Авторка підійшла до цього питання підготовано, цитуючи відповідну літературу. Так само добре опрацьований тільки за довгий, був реферат Е. Тишинської про історію жіночого руху в нас.

В неділю, 4. листопада закрито зїзд Богослуженням. У зїзді взяло участь 120 пань зі Львова, а 40 відпоручниць із краю.

Лос. Анджелес. У вересні ц. р. відбулася тут вистава народнього мистецтва „Los Angeles Country Fair Pomona 1934 Household Arts". Український відділ зорґанізував и. Роман Пекай, що живе в Лос Анджелес постійно. На його заклик надіслала наша співробітниця, п. Анастазія Кочан з Джолієт свою власну велику збірку вишивок, а п. В. Якібюк із Шікаґо кілька різьблених річей. Оця на скору руку зладжена виставка мала величезний успіх. Три речі п. Кочан, ручна торбинка власної роботи, чайне накриття та синьожовтий декоративний рушник (виконання коoп. „Українське Народнє Мистецтво" у Львові), дістали нагороду. Так само нагороджено дереворізьби В. Якібюка. Виставку відвідало більш як пів міліона людей. Особливо зацікавився нашими вишивками амбасадор Болівії і хотів закупити цінніші речі, одначе там ніщо не було на продаж. По виставці наші вишивки виставлено ще на загальне бажання в одному великому департаментовому маґазині, а пізніше на базарі жіночого товариства Y. W, C. A.

ПРИГРІВАНІ СТРАВИ

Професор гіґієни др. Фрідберґер у Берліні один час харчувався в ресторані. Обідав звичайно о год. 1-шій. Деколи задержував його в ляборатрії якийсь цікавий хемічний дослід і він спізнювався, так що обідав о 3-тій. По якомусь часі завважив, що пообідавши вполудне, не був голодний до вечора. По пізному обіді голоднів значно скорше.

Зпочатку здивувався. Призадумався над причиною. Може в полудне має кращий апетит й тому скорше насичується? А пізніше вже їсть обід без апетиту? І так спостерігав на собі здогадні причини свого насичення. Але вкінці пробудився у ньому вчений. Цеж треба прослідити! — сказав він собі.

Справив собі череду білих мишок, які, як відомо дуже чутливі на добру відживу. Вибрав із них десять молодих мишат і поділив на дві частини: для кожної громадки окрема клітка. Клітка була ладжена з комфортом. Окремі коритця на ціпку й рідку страву, щодня чищена долівка.

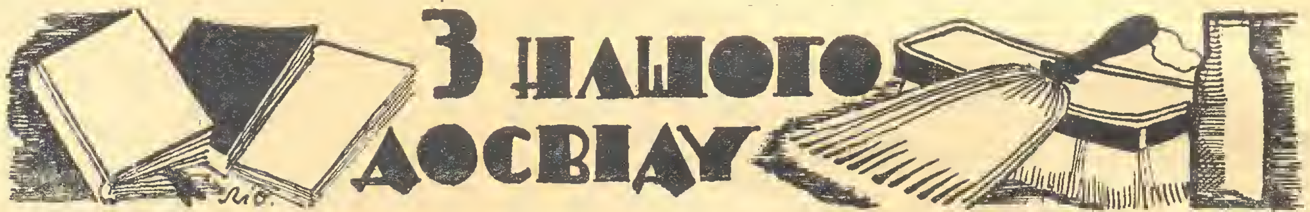
Слуга з ляборатрії ходив щодня по обід для мишок до того самого ресторану, що обідав професор. Ходив двічи, раз в полудне, а вдруге о год. 3-тій. Одну громадку мишат годували все обідом о 1-шій, а другу обідом о год. 3-тій. Очевидно не розказував нічого про те, для кого бере він ці обіди.

Професор слідкував пильно за ростом мишок. Щодня важив обі громадки на ляборатрійних вагах. Скоро переконався про ріжницю поживи підгріваної й свіжої.

По двох місяцях мишки першої клітки виросли на 19 цм., а мишки з другої клітки мали лише 13 цм. Громадка з першої клітки прибула на 448% живої ваги, а громадка з другої клітки лише 170%!

Це було в 1927 році. Тоді то оголосив проф. Фрідберґер свою працю про поживність пригріваної їжі. Досі мало в нас про те знають. Варто пригадати, що проф. Фрідберґер особливо гаряче припоручає не пригрівати страв для дітей, тому що вони потребують багато віджнвних складників. Він твердить навіть, що діти не сміють їсти нічого пригріваного.

Памятайте про те, що пригрівані страви тратять аж до 60% своєї віджнвности!

— Прошу порадити мені в такому випадку: Весною захоріла я на тяжку серцеву недугу. Лічив мене знайомий лікар незвичайно старанно. Коли я мала атак, приходив кілька разів денно, а раз і в ночі, хоч ми не мали відваги його кликати тоді. Тепер, коли я вилікувана, хотілаб я з мужем віддячити йому за те піклування якоюсь памяткою — гарним дарунком. Що радите йому купити? Він молодий і нежонатий. **Видужанка.**

Видужанці. Трудно Вам порадити, коли не знаємо, яку суму призначили Ви на цей дарунок. Одначе приблизно постараємося це зробити.

Ви мали напевне нагоду балакати багато з доктором і вже обзнакомлені з його замилуваннями. Тоді легко можна підібрати щось відповідного. Якщо він любить читати та складає собі бібліотеку, маємо вже на дарунок дуже гарні бібліофільські видання, як Твори Стефаника або Екслібріс видання „Ізмараґду". Коли він влаштовує собі помешкання, тоді купіть йому якусь відповідну річ, як образ нашого мистця, або ґарнітур до писання. Тільки, борони Боже, пальму або килим! Такі речі вимагають дбайливих жіночих рук а платні сили не все зуміють їх припильнувати.

Молодій господині. Шкода, що Ви не спитали скорше. Тепер уже не час на те, щоби сушити пивницю. Тому не радимо тримати в ній ярину чи харчів. Якщо вода заливає пивницю, тоді нема іншої ради, хіба що відвести її рурами, себто дренажем. Але коли води нема, а тільки вогкість, тоді варто пивницю вибетонувати. Одначе тепер не можете цього робити. Пробуйте вітрити її в погідні зимові дні. Таксамо можете її за гарної погоди вибілити. Вапно висушує. Наповніть кілька мищин хльоровим вапном (дістанете в дроґерії) й уставте в пивниці. Вапно витягає вогкість, а хльор нищить плісньь.

Нове мешкання. На Ваш запит, як малювати мешкання, щоби було гарне й модерне, відповідаємо охоче.

Від малюнку стін дуже залежить його вигляд і привітність. Тому пані дому повинна сама зацікавитися добором узорів і красок. Дуже нецікаво, коли мешкання малює домовласник без порозуміння з піднаємцем; тоді звичайно малює маляр кімнати гуртом, не розбираючи, де буде їдальня чи спальня.

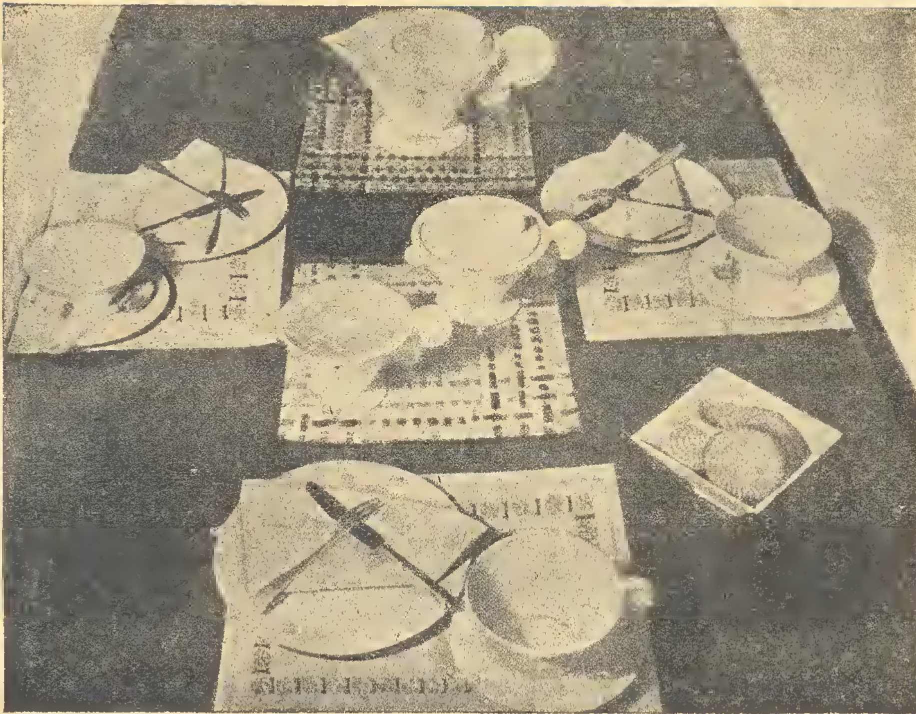
Передовсім треба собі усвідомити, що ясно мальовані кімнати роблять враження більших, а темні мальовила з великими мотивами зменшують їх. Великі кімнати можна малювати взористим мотивом, це зробить їх привітнішими. Але малі кімнати повинні бути мальовані можливо незначним рисунком, або зовсім гладко.

Краска мальовила залежить також від меблів. Коли вони ясні, тоді незручно малювати кімнату наприклад на піскову краску; вони розгубляться на цьому тлі. Можна примінити краску мальовила до обиття меблів, або килима на підлозі. Ясні меблі добре виглядають на зеленому тлі, гороховім або селединовім. Кажуть, що зелена краска нездорова й нею ніколи не можна малювати діточої кімнати, бо має в своєму складі арсен, шкідливий для орґанізму.

Враження затишности викликують краски теплі, кремова, піскова, рожева, а навіть червона, малинова. Давно всі сальони малювали на червоно. В них добре відбивалися кришталі та красувалися парадні тоалети й декольти гарних пань. Окрім цього червона краска побуджує і в такому сальоні нема почування нудьги. Але ніколи не можна малювати на червоно кімнати, що призначена для праці. Тут надається краска холодна, як наприклад синя.

Коли в вас три кімнати, тоді помалюйте їдальню краскою беж із золотистим і брунатним рисунком. Такі краски годяться до оріхових меблів. Якщо меблі чорні (це часто буває), тоді виберіть гладке мальовило фрез. Дубовий темний кабінет мужа гарно виглядатиме на синьо-сірому, а ясна спальня на зеленому тлі.

СУЧАСНІ ОБРУСИ

Давні обруси заступають тепер невеличкі сервети, підложені під кожне накриття. Можуть бути мережані й вишивані.

Обруси в господарстві — це гордість господині. Давніше бували на 6 12 осіб (ох, давні, добрі часи!), лисніли як із шовку й біліли як сніг. А тепер змаліли, але за те набрали коліру. Знаємо, що модні колірові обруси не тільки до підвечірку. Окрім моди на краску, завелися й вишивки — вишивані орнаменти, везерунки, мережки, розкидані по його полі.

А вже найцікавішу відміну обруса принесла Америка. Це невеличкі подовгуваті серветки, підложені під тарілі. Скільки тарілок, стільки й серветок. Може бути ще подовгувата доріжка на середину стола.

Ось поруч на світлині бачимо накриття до вечері. На серветці вміщається тарілка, прибор і чашка до чаю. Посередині — замість доріжки — плетені підстілки під гарячі страви.

Американки ощаджують собі таким способом прання великого тяжкого обруса. Лекше випрати й випрасувати навіть кільканадцять серветок, ніж одну велику річ.

Але є й голоси проти цієї „повації". Що скаже на те стіл? Ось на світлині він гладкий, лискучий, значить політерований. Уявім собі найменшу краплю, що впаде на нього. Пропала його гладка поверхня! Звичайний обрус краще її береже, ще й коли підложимо під нього флянелю, або церату.

Практичні німки, що вже перейняли від американок оцю новину, вміли собі порадити. В Німеччині виробляють гарне восковане полотно, приємне в дотику. Обтягають ним політерований стіл, так щоби воно гармонізувало в красці й його майже не завважується на столі. Щойно на це полотно ставляють серветки й тарілки.

На щоденний ужиток показалося це дуже практичним. Невеличкі сервети можна частіше зміняти як обрус, а стіл стерти кожного разу вогкою шматою.

Л.

„Тамара Г." Авторка дуже скромна. Оця скромність стоїть на перешкоді, коли йде про виступ на ширшу арену. Апарат думання зовсім незлий, однак на повну справність не дозволяє власне ця дещо мімозна вдача. Авторка дає себе легко збити з пантелику навіть у чисто інтелектуальному вижиканні. Ще в більшій мірі можна це сказати про чин. Свідомість цього справляє авторці неодну важку хвилину. Здається мені, що авторці придалось би дещо локтевої політики. Це не тільки додалоб їй самопевности, але й поправилоб позицію.

„Марина". Наскрізь чуттєва вдача. Така людина не повинна жити самітно; її позитивна жіночість просто вимагає відповідного найближчого окруження. У своїй фаховій праці може бути зовсім на місці, але тільки тому, що є обовязкова, менше з якогось спеціяльного покликання. Мало самостійности й оригінальности, зате багато вирозуміння й дар відповідного підходу до людей.

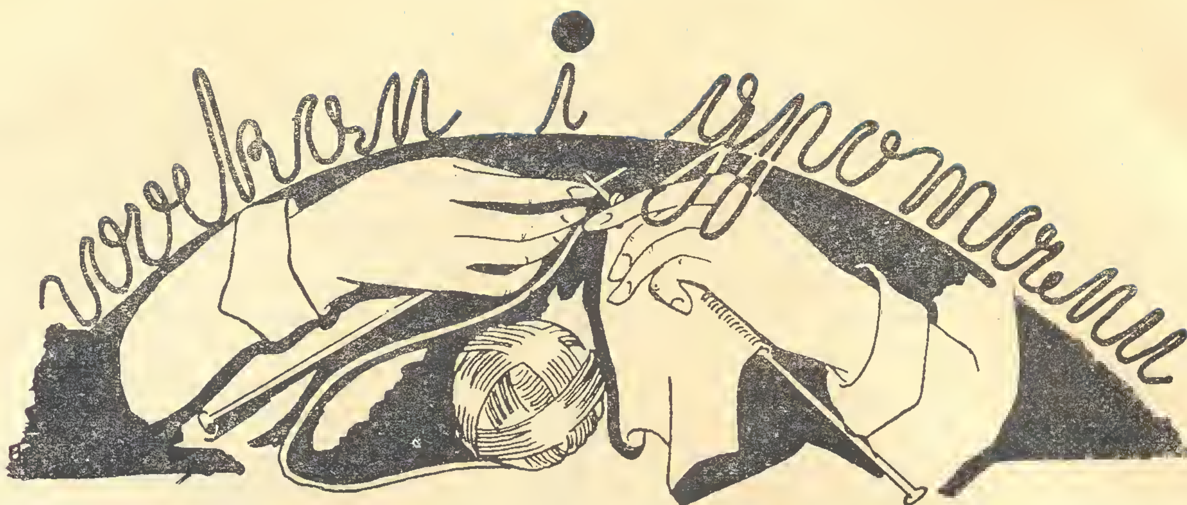
все представляли її в невор
Зрештою не могли й зба

П О Д Я К А.

Оцим почуваюся до обовязку зложити подяку Товариству взаїмних обезпечень на життя „Карпатія" у Львові за скоре й без зайвих труднощів виплачення повної обезпеченої суми по мойому бл. п. мужові Михайлові Савчинському нотар. в Новім Селі к. Підволочиськ.

Скоре й акуратне виплачення обезпеченої суми амер. дол. 2.000.— уповажнює мене поручити це одиноке українське Товариство обезпечень на життя „КАРПАТІЯ" у Львові найширшим кругам української суспільности.

Лідія Савчинська.

Починаємо курс плетення на дротах ведений фаховою силою. В цьому й чергових числах перейдемо всі важніші стібі та їх примінення до сезонових робіт.

1. Матеріял.

До науки найкраще вживати грубої вовни, бо в ній найкраще видно ріжниці поміж поодинокими стібами. До цього годиться вовна марки „Трикутник у Колі“ — „Полярна“ або „Тенча“.

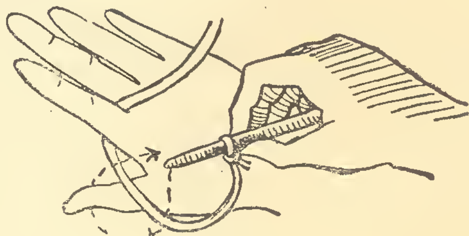

Рис. 1.

2. Дроти.

Треба мати в ріжних вимірах. Якщо маємо замір багато плести, варто купити собі деревляні або з целюльоїди. Металеві дроти мають сильний полиск, який при скорому рухові шкодить очам. Але вони всеж таки догідні там, де потребуємо виконати тоншу роботу. Числа дротів — це їхні промірі в міліметрах.

До науки найкраще вживати дротів ч. 4.

3. Робота.

Початок. 1-ший спосіб: плетемо гачком зільний ланцюшок, набираємо на дріт перше очко з краю, при котрім є нитка. Тепер вкладаємо дріт у друге очко, ловимо згори нитку і перетягаємо її через очко.

2-гий спосіб є трудніший, але дає гарний міцний край. На кінці нитки робимо очко і вбираємо його на дріт. Потім перетягаємо нитку поза вказуючий палець лівої руки (як на рис. ч. 1) і лишаємо нитку зі сторони долоні.

Прикладаємо великий палець до нитки і дротом із очком обкручуємо нитку довкруги великого пальця. Твориться петля. Всуваємо дріт здолини в ту петлю і здіймаємо її, стягаючи з пальця. Це буде друге очко. (Рис. ч. 2).

Рис. 2.

Знову прикладаємо великий палець до нитки, закручуємо другу петлю і т. д. Очка на дроті не треба за сильно стягати, тому що потім трудно їх переробляти.

ВАЛЕРІЯ О' КОННОР-ВІЛІНСЬКА.

СТАРИЦЬКІ Й ЛИСЕНКИ

11)

XXXIV.

На краю Царського саду, високо над Дніпром, стояла довга будова з салею мінеральних вод, так званою „Салею Качали". Там відбувалися проби Лисенкового хору.

Хор Лисенка складався переважно зі студентів університету з примішкою семинаристів і панночок. Набиралося їх до шестидесяти душ. Все те були щирі виконавці не з 'примусу, а з своєї волі, які бачили в тій праці національне діло і весело відбували його, бо таки на співанках у салі Качали було весело всій тій молоді. Там провадили і принципові балачки, і пустоці, і залицяння... Багато виробилося тут політичних і громадських програм. Почували себе вільно. Поліція не втручалася, бо збиралися для дозволеної мети.

Микола Вітальович упорядив для своїх хористів чай і доручив Люді й Лорі господарювати за столом з наказом, прибиратися в українське вбрання.

Тут панувала національна стихія. Велика саля Качали бреніла веселим гомоном, в якому сам Микола Вітальович брав участь, поки одним рухом руки не ставив на місце своїх хористів і не починав репетиції. Тоді враз все ущухало, ставало тихо, уважно.

Ґенеральні проби провадили в оперному театрі, де звичайно відбувалися концерти Лисенка. На таких пробах не вільно було вести балачок; жадної волі. Один грізний погляд Лисенка припишкував усіх.

Одного разу, коли виготовляли кантату „Бють пороги", баси щось схибили, і Микола Вітальович, зірвавши спів, грямнув єдиним московським словом: „скоты!"

Баси не обурились, а приняли те, як належне, і з більшою увагою провадили пробу.

XXXIII.

У Старицьких — весела метушня: збиралися до опери. Все там робилося рухливо, весело. Панночки прибиралися в своїй кімнаті; Софія Віталівна напів-одягнута, говорила то з Михайлом Петровичем, то зі служницею і не встигла управитись; діти, вже прибрані, бігали по кімнатах і чіплялися всіх із запитаннями.

Театр був наймилішою розвагою і для малих і для дорослих.

Вийшли з своєї кімнати Маня, Люся й Лора. Михайло Петрович, кінчаючи одягатись, вигукував з кабінету всякі дотепи. Всі сміялися.

Прийшов Микола Вітальович; як завжди ласкаво привітався, кожному сказав щось до речі, оглянув Оксану й Олю, що поверталися в рожевих суконках з мереживом і, журно похитавши головою, промовив:

— Бідні діти! Завинули їх у рибальські ятерини.

Дівчатка образилися за свої сукні і напали на Софію Віталівну в десятий раз, щоб росказала їм зміст опери „Євгеній Онєґін".

Щоб відчепитися від них, Софія Віталівна відповіла так:

— Це нескладна річ: в першій дії Онєґін дав дулю Тетяні, а в останній вона йому її вернула.

Михайло Петрович підтвердив, що так воно й є.

Не було часу на довші розмови. Хутко пішли з дому, щоб не пропустити увертюри.

Опера залишала яскраве враження. Євгеній Онєґін ішов уперше з Києві. Онєґіна співав Тартаков, улюбленець киян, особливо жіноцтва. Прекрасний баритон, прекрасний артист. В кожному антракті в льожі Старицьких переходили відвідувачі, обговорювали, критикували.

На другий день всі співали визначніші місця з опери, навіть діти, а по якомуть часі „Євгенія Онєґіна" вже виконували навиворіть.

Лора сиділа перед великою мискою і варила конфітури, виспівуючи: „За молодість мою родило більше ягід, а цукор коштував дешевше"... На це бігли Тетяна й Ольга (Маня і Людя), вигукуючи: „Дайте пінок! дайте пінок!... Приїздили гості: Онєґін (Гнат Житецький) і Ленський — довгий, як жердка, студент. Взявши під руку Онєґін Тетяну, а Ленський Ольгу, вони гуляли по саду. Маня обважувалася всією своєю вагою на руку худенького Гната, а той співав, що така жінка загатилаб йому життя. Людя — Ольга принаджувала Ленського тим, що добре уміє пекти пундики. В сцені з листом Маня рвала на собі волосся в розпуці, що не знає, як на-

писати Онеґін: „е" чи через „ѣ". На балі Онеґін із Ленським счинили сварку, а Тетяна й Ольга відтягали їх один від одного за поли. Ларіна кричала на дочок:

— Не порвіть нової одежі!

В останній сцені, на жалібні ляментації Онеґіна, Татяна відмовила йому:

— Спізнилися! Тепер я ґенеральша і граю в карти з гишпанським послом. Не робіть мені скандалів!

XXVI.

Лора прибула до Києва й просто з пароплаву поїхала до Миколи Вітальовича. Пароплав спізнився аж до вечора, не було вже часу заїздити додому. Вона хутко вибігла по сходах і подзвонила. Їй враз відчинив сам Микола Вітальович у фраку з білою краваткою, у повному параді. Він відступив від несподіванки, а Лора також здивувалась його урочистим виглядом.

— Ти кудись збираєшся?

— Та ж мій концерт. Хіба не знаєш?

— Нічого не знаю. Я саме з пароплаву.

— То їдьмо зі мною. Уже саме час.

— Але ж я не прибрана.

Він оглянув її.

— Цілком добре. Їдьмо.

Тут вийшла Ольга Антонівна.*) Привіталися; посміялася з Лориного експромту, а сама залишилася дома.

Взяли візника й поїхали. Їдучи, розмовляли про все, як звичайно, мов би й не було того концерту, перед яким завжди хвилюються артисти.

Микола Вітальович розпитував:

— А як же там старий Савелій? А дід Гарасим?

Лора дивувалася і милувалася тією природньою рисою справжніх великих людей: просто ставитися до свого таланту, не заноситись, не губити рівноваги.

— Що ти робила? — питав Микола Вітальович. — Он Людя написала вже які гарненькі речі! А ти що написала?

Лора призналася, що наважилася на перше величеньке оповідання.

— А, давай, давай! Я покажу його Івану Семеновичу Нечую. Що він скаже.

Як тільки ввійшли в оперний театр через бокові двері на сцену, Миколу Вітальовича враз окружили артисти, що вже дожидали його. Він з усіми привітався, кожній дамі сказав якийсь комплімент і хутко, владно поставив розпорядок. Тепер у нього був діловий, енерґійний вигляд. Не зважаючи на його ласкаву поведінку, його боялися і слухали без заперечення.

Почався концерт.

Микола Вітальович легко, моторно підійшов до фортепіяну; зручним рухом розкинув поли свого фрака і мягко сів на стілець. Заграв, у роздумі слухаючи свою мельодію, з чуттям схилив голову, легесенько похитуючи нею, потім у бадьорому рішучому русі підніс її вгору. Грав настільки для себе, як для слухачів.

Нераз закидували йому легкодумні друзі, що не стежить в концерті за своєю поставою. Не розуміли артистичної індивідуальности. А справжнім українцям і разом із ними Лорі та незрівняна гра глибоко відбивалася в душі, бреніла на найтендітніших струнах. Українець, слухаючи Лисенка, любив кожний рух його руки, кожний нахил голови, брав їх разом із звуками і відчував усю красу рідної музики. Багато було великих мистців-пяністів, що ніколи не могли дати того українському слухачеві. Тільки українським душам дано те повне розуміння українського мистецтва.

*

Микола Вітальович Лисенко таки відніс до Нечуя-Левицького Лорин твір. Іван Семенович його прочитав і висловився делікатно:

— Найкраще в тому оповіданнячку мова. Мова дуже гарна.

(Далі буде).

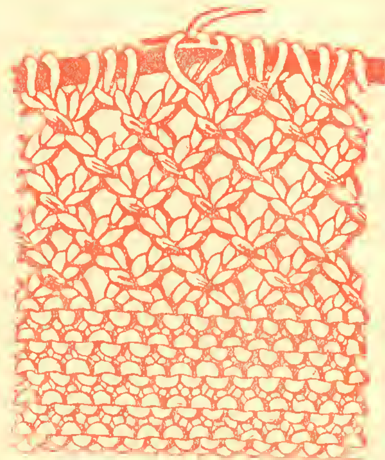
*) Друга жінка Миколи Лисенка.

ЗМІСТ ч. 12.

Стефанія Савицька: Новий етап.
Яка Ваша думка?
Л.: Перегляд жіночої праці. Косметика.
Вечір народньої ноші.
Вістки звідусіль.
Меля Нижанківська: Акорди.
Пригрівані страви.
З нашого досвіду.
Сучасні обруси.
Наше письмо.
Гачком і дротами.
Перерібки.
Приписи.

ІЛЮСТРАЦІЇ.

Редакційна Колеґія „Нової Хати". Управа кооп. „У. Н. М.". Надзірна Рада кооп. „У. Н. М.". „Нова Хата" в карикатурі. С. Гординський: Проект на стрій. М. Свірська. Сучасні обруси.

(Докінчення зі стор. 11).

Другий модель це вже сукня візитова. Маємо так само часто непридатну до нічого чорну шовкову сукню. Із неї вийде висока спідничка з пояском. До неї докупити білого шовку на верх рукави і повстане вічно модна чорно-біла тоалета.

Ще одна цікава перерібка, це модель на світлині, з якої бачимо тільки спину. Перерібка — помислова. Темну вовняну сукню, що найскорше витирається в швах та під пахами можна відновити лискучим крепом точно тої самої краски. Боки є з крепу, нагорі гладкі, нижче стану наморщені в волянки. Перід сукні скроєний так само як спинка. Очевидно цей модель надається тільки для струнких осіб.

До цього числа долучуємо листівку взорів.

НОВА ХАТА

журнал для плекання
домашньої культури

виходитиме двічи в місяць

Приносить у черговому році:

цікаву повість Сіґріди Бо
нариси Софії Яблонської
огляд ужиткового мистецтва
ґрафольоґічний порадник
косметичний порадник
трикотарський курс

Колірові таблиці взорів
Аркуші кроїв.

Передплата за рік 16·— зол.
Квартальна . . . 4·50 „

Поодиноке число коштує 80 сот.

Видає Кооператива „Українське Народне Мистецтво“.
Редакція і Адміністрація: Львів, Ринок ч. 39., І. пов.

За Редакцію відповідає МАРІЯ ГРОМНИЦЬКА.
З друкарні Вид. С-ки „Діло“, Львів, Ринок ч. 10.